

[Justitsministeren]

ser. Nu sagde jeg vist politiets organisationer, og det er måske ikke helt korrekt, det er i hvert tilfælde anklagemyndigheden og politimestrene, politifuldmægtigene osv., men måske også politiets organisationer. Jeg har ikke nogen sikker erindring om, hvor mange vi har hørt. Når vi gør det, er det selvfølgelig, fordi vi ønsker at høre deres erfaringer, deres betæneligheder, deres forslag osv. Det synes jeg er et led i en ganske almindelig demokratisk tankegang.

Og så kunne jeg godt tænke mig at spørge hr. Wilhjem – for nu at vende tilbage til ordføreren for forslagsstillerne – om han også mener, at de nye betingelser for brug af isolation, som vi indførte i 1978 ved ændringer i retsplejeloven, må tages som udtryk for en nedbrydning af retssikkerheden.

Jeg har ikke sagt – og det vil jeg gerne præcisere – at der i Fredericiatilfældet med hensyn til fotografering var tale om en konkret begrundet mistanke. Jeg har sagt det, der blev sagt som besvarelse af onsdagsspørgsmålet, og som jeg citerede her. Vores generelle holdning har jeg også refereret, og den går på, at der skal være tale om en konkret begrundet mistanke.

Problemerne omkring mikrofiche er ikke løst endnu. Tilsynet har rejst spørgsmålet, og vi forventer i justitsministeriet, at registertilsynet vender tilbage til dette spørgsmål i løbet af kortere tid. Jeg er enig i, at det er et problem, som fortjener en løsning, og den skal selvfølgelig ske i al åbenhed.

Så lagde jeg mærke til, at hr. Wilhjem for at kunne citere, hvad han kalder en fornuftig politimand, måtte helt til Tyskland, og det er jeg faktisk ked af, hvis det skal tages som udtryk for, at det er svært for hr. Wilhjem og hans parti at finde fornuftige politifolk her i landet. Det skal det nok heller ikke, men alligevel er citatet måske udtryk for en vis form for fjernhed fra den overordentlig samfundsmæssigt ansvarlige holdning, som det danske politi udviser. Og når en tysk politimand siger: vi skal ikke have mere udstyr, vi skal ikke give politikerne indtryk af, at de kan skjule sig bag store bevillinger til skrapere udstyr til politiet – så skal det jo ses på den baggrund, at det tyske politi er nok så veludrustet i forhold til det danske. Og som jeg sagde før, har der ikke været ønsker overhovedet fra dansk politi om mere og mere voldsomt udstyr.

Jeg synes derfor, vi har grund til at slå fast endnu en gang, at vi, når det drejer sig om politiarbejdet her i landet, bevæger os på et rimeligt niveau, og at det formentlig også er en af årsagerne til, at vi – heldigvis da – har ret så fredelige tilstande i dette land. Dem må vi håbe at vi kan bevare.

(Kort bemærkning).

Wilhjem (VS):

Nu er forretningsordenen jo lidt vanskelig for forslagsstillere, eftersom ministeren kan tage lige så mange runder, han vil, på 10 minutter, mens vi andre meget hurtigt har overstået vores. Jeg tror egentlig, det er en fejl, der skyldes, at man regner med, at det altid er ministrene, der fremsætter forslag. Dette være sagt, blot for at de ting, jeg ikke måtte blive i stand til at svare ministeren på, ikke skal tages som udtryk for, at der ikke er noget svar, eller at vi bare accepterer.

Findes der ikke fornuftige politifolk her i landet? Jo, det gør der bestemt; jeg får meget tit henvendelser fra en del af dem. Jeg er også tit ude at tale med nogle af dem rundt omkring, og jeg har også nævnt i kronikker, at der findes fornuftige politifolk. Det, jeg sagde, var, at det er sjældent at se fornuftige synspunkter som Helmut Schiermachers fra ledende danske politifolks side, og det står jeg ved.

Ministeren sagde, at vi med vores forslag ønsker at gøre genoptagelsen af en sag meget lettere, og der var sådan et bestemt tonefald i dette »meget lettere«, som om det var helt ud ad tangenten. Det, vi ønsker med det forslag, er, at det ikke længere behøver at være overvejende sandsynligt, men bare sandsynligt, at de pågældende ville være blevet dømt efter en mildere paragraf, at det ikke længere skal være så at sige helt sikkert for klagerettens medlemmer, at der er sket et justitsmord, før sagen kan gå om. Så stramme er kriterierne i dag, og dem ønsker vi lettet. At kalde det »meget lettere« synes jeg nok er flot, når vi taler om retssikkerhed.

Var ændringen af isolationskriterierne i 1978 også en nedbrydning af retssikkerheden? Det har jeg aldrig sagt, og jeg synes, det er en mærkelig måde at debattere på. Lad os holde os til de eksempler, jeg har givet. Jeg har ikke nævnt dette. Men hvis vi endelig skal tale om det, vil jeg godt sige, at i